

Een onbewust medewerker.

Jaren geleden deed het Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap aan een zijner trouwste medearbeidsters, Mary Everett, wonende te Wetchampton in Dorset, een vreemd geschenk toekomen — namelijk een nieuwe vogelkooi.

De vrouw, aan wie dit blijk van belangstelling werd gezonden, was reeds vele jaren werkzaam voor Bijbelverspreiding en voor de ondersteuning van 't ook hier welbekende Bijbelgenootschap. Daar zij volstrekt niet tot de rijken dezer wereld behoorde, was 't haar onmogelijk zelf veel voor dit doel af te zonderen. 't Is echter weder gebleken wat een goede wil vermag. In 1842 bracht zekere kapitein Littlehales haar uit Afrika een papegaai mee. Na drie jaar begon de eigenares te bedenken, dat haar vogel zeer goed in het nuttig werk, waarvoor zij leefde, kon behulpzaam zijn. Met eenige moeite slaagde zij er in hem duidelijk de woorden te leeren zeggen: „Geef wat in het Bijbelbusje!" en voortaan werd elk bezoeker getrouw door die schelklinkende uitnodiging verrast. Iedereen vond het heel aardig, bewonderde den vogel, maar kon nu ook niet nalaten iets in de zoo snedig aanbevolen bus te werpen.

Dit duurde een zeven jaar voort, en de wakkere vogel, of liever zijn wakkere meesteres, verzamelde op die wijs niet minder dan 120 gulden, die ze het Bijbelgenootschap toezond. Maar na dien tijd scheen het dier van meening, dat hij zich verdienstelijk genoeg gemaakt had, en nu zijn rust kon nemen. Althans hij maakte gebruik van de gelegenheid, dat de deur openstond, en vloog weg om niet weer te keeren.

Het middel had echter te gunstig gewerkt om 't niet weer te beproeven. Een nieuwe papegaai van groene kleur verving den ander. Ook deze kende weldra zijn les van buiten en ging dapper aan 't werk. Hij bracht het echter niet zoo ver als zijn voorganger, schoon toch de bus in zes jaren niet minder dan 84 gulden had opgebracht, na welk tijdsverloop de gevleugelde arbeider stierf.

Ook nu kon Mary Everett niet besluiten, het zoo gezegend werk op te geven, waardoor de zaak, die haar lief was, krachtig werd gesteund. Zij kocht een derden, een grijzen papegaai. Daar de nieuwe leerling pas tien maanden oud was, toen zij hem in bezit kreeg, viel 't gemakkelijk, hem nog iets meer te leeren dan den beiden vorigen. Kwam voortaan iemand de nederige woning te Wetchampton binnen, dan klom het uit de kooi: „Kom binnen, mijnheer! de Bijbelbus;" en zoodra er iets gegeven was, werd de gever beloond door een luid: „Hip, hip, hoera!" ten bewijs, dat zijn daad niet in 't verborgen geschied was. Dat er nu onder de bezoekers geweest zijn, die gaarne hun milddadigheid hoorden uitschreeuwen, zullen we niet beweren, maar hoe 't zij, van 1859 tot 1877, dus in achttien jaar, heeft de ijverige vogel ruim f408.50 gewonnen ten bate der Bijbelverspreiding.

De drie vogels hebben in 't geheel, in 81 jaar, ruim 600 gulden opgebracht. En toen kapitein Littlehales, zelf een vriend en voorstander van 't Bijbelgenootschap, in een vergadering deze verrassende mededeeling deed, werd op zijn voorstel besloten, de vindingrijke eigenares van zulk een rentegevend vogel een nieuwe kooi voor haar trouwen helper te zenden. Op de kooi las men 't inschrift: „Aan Mary Everett, van Bestuursleden van 't Britsch- en Buitenlandsch Bijbelgenootschap, 5 November 1877."

A. J. H.

TERECHT.

Jaques Saurin, die in de eerste helft der achttiende eeuw als Fransch predikant te 's-Gravenhage arbeide, was een der meest beroemde leeraren van zijn tijd, zoodat hij zelfs de vorst der predikers werd bijgenaamd. Aan innige godsvrucht paarde hij groote kennis, een scherp verstand en een zeer beminnelijken inborst. Om des geloofs wille, na de herroeping van 't Edict van Nantes, de vervolging in Frankrijk ontvlucht, trok hij zelfs de aandacht der Roomsche kerk, die hem had verdreven.

Eens richtte de bisschop van Rijssel een groot feestmaal aan, en noodde ook den beroemden Protestant, met het verzoek er bij, dat deze zich aan niemand zou bekend maken. Saurin verscheen, en al de aanwezige hooge en lage geestelijken waren verrukt over het verstand, de welsprekendheid en de diepe kennis der godgeleerdheid in een onbekenden leek. Eindelijk nam Saurin weder afscheid, en nu werd de bisschop bestormd met vragen omtrent den vreemden gast, wiens schitterende gaven allen in de schaduw hadden gesteld.

„Welnu, mijnheeren," sprak de bisschop eindelijk, „de man, dien gij zoo zeer bewondert, en die zoo even vertrok, is Jaques Saurin, de Protestantsche leeraar uit Den Haag." De geheele vergadering raakte in beweging. „Waarom hebt ge ons dit niet eer gezegd?" klonk het overal; „welk een schoone gelegenheid hebben wij verloren om eens met dien beroemden ketter te redetwisten. Hoe jammer, dat we niet wisten, dat hij het was!"

„Kom, kom, heeren," hernam de verstandige bisschop, „het past niet aan kaarsen, te twisten met de zon."

A. J. H.

DE ZUIDPOOL BEREIKT.

„Geen der beide polen is nog door den mensch betreden," zoo leerden we in onze jeugd uit de aardrijkskundige boeken. Later vonden we het leuk, met kapitein Nemo van Jules Verne in zijn onderzeesch vaartuig den tocht naar de Zuidpool te doen onder het ijs door, — doch we wisten, dat deze tocht een verdichting was, en 't is nu gebleken, dat de knappe Franschman het ditmaal niet geraden heeft. En sedert lazen we en hoorden we van Zuidpool- en Noordpooltochten, die onze belangstelling wekten, tot we in de laatste jaren verrast werden door drie berichten: de Amerikaan Peary kwam over het ijs van de Noordpool; de Engelschman Shackleton kwam tot op vijf-en-dertig uur afstand van de Zuidpool, en nu berichten ons de bladen, dat de Noor Roald Amundsen den 16en December op de Zuidpool heeft gestaan.

Koele, nuchtere menschen vragen wel eens, of het zoeken van de polen wel zooveel moeite en inspanning waard is. Men zou kunnen antwoorden: Och, het punt van de pool is een punt als ieder ander; aan niets kan men zien, dat het de pool is, het eindpunt van de denkbeeldige as, waarom de aarde draait. En er is niets te halen ook, dan een koude neus! Maar, dat is alleen de beschouwing van heel nuchtere menschen. Wie een beetje bezieling kent, gevoelt voor de tochten naar onbekende streken; gevoelt de waarde van de inspanning om een bepaald doel te bereiken, dat nimmer van te voren bereikt werd; gevoelt mee met de mannen, die de scherpe kou en de harde vermoeienissen trotseeren, om de kennis van den aardbol te vergrooten, juist waar deze zich zoo ver mogelijk terugtrekt voor den zoeker.

En voorts denke men niet te gering over de wetenschappelijke waarde van een tocht naar de „einden der aarde." Kennis van het klimaat, van de gletschervorming,